Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Reenhed.

(Fra „the Millennial Star.")

„Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud." Dette var et Løfte, som Jesus Christus gav, da han holdt den herlige Tale, som almindeligen kaldes „Jesu Bjergprædiken." Ukunstlet, betegnende og kraftfuld er denne skjønne Tale, som vistnok maa have fængslet den forsamlede Skares Opmærksomhed, fyldt deres Bryst med Glæde, som elskede Sandheden og bevirket Anger hos Hyklerne og de Ugudelige, eller optændt deres Hjerter til Vrede.

„De Rene af Hjertet!" Hvor Faa ere ikke værdige denne Benævnelse i denne hykkelske og underfundige Verden! Fordærvede ved syndige Ønsker og onde Lidenskaber ere Menneskenes Hjerter blevne bedragerske og saare ugudelige. Hvilken Forandring vil der ikke finde Sted, førend Jordens Beboere blive skikkede til at staae for Herrens Aasyn!

Gud er et Væsen af pletfri Reenhed, og intet Ureent eller Vanhelligt kan komme i hans Nærværelse. Synd kan ikke bestaae for ham, thi hans Herlighed er en „fortærende Ild." Hvor urimelig er da ikke den Læresætning, som Nutidens Theologer fremsætte for deres bedaarede Tilhængere, at dersom de kun troe paa Jesu Christi Fortjeneste og føle Anger over deres Synder, skulle deres Sjæle, naar de forlade deres jordiske Tabernakler, ligemeget hvor ugudelig deres Vandel kan have været, blive baarne paa Englenes Vinger til de himmelske Boliger, hvor de i Guds Nærværelse og i Selskab med retfærdige, fuldkommede Mennesker skulle synge Lovsange evindeligen!

De største Forbrydere, selv dem, som have kronet deres vanhellige og syndige Liv med Udgydelsen af deres Medmenneskers Blod, blive med høitideligt Alvor underrettede om, at, dersom de kun fælde nogle Taarer og sige, at de ere sønderknuste af Anger, vil den korte Dødsstund bringe dem ind i Jehovahs evige Boliger, lige i Jesu Favn!

Hvor forskjellig herfra vare ikke inspirerede Mænds Lærdomme! „Uden Hellighed kan Ingen see Gud!" „Thi dette vide I, at ingen Hoerkarl, eller Skjørlevner, eller Dranker, eller Tyv, eller Røver, eller Ureen, eller Gjerrig, hvilken er en Afgudsdyrker, haver Arv i Christi og Guds Rige. Lad Ingen forføre Eder med forfængelige Ord; thi for Saadant

kommer Guds Vrede over Vantroens Børn." „Ingen Morder har det evige Liv blivende i sig." „Og intet Ureent skal komme ind i den (det nye Jerusalem), ei heller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog." Dette er inspirerede Mænds Ord, som skrev og talede med den Hellig-Aands Kraft.

Ingen kan blive skikket til at nyde Samfund med Gud, uden han bliver ham liig. Hans Veie ere ikke som Menneskenes Veie, ei heller ere hans Tanker som deres Tanker. Det vilde ikke blive noget Himmerige for en Uretfærdig at være i Guds Omgivelse. Han vilde ingen Lyksalighed finde der; hans Følelser, Vaner og Anskuelser vilde være aldeles modsatte deres, som boe i den celestiale Herlighed, og han vilde føle sig meget ilde tilpas i deres Selskab.

Tag et udannet, uciviliseret Menneske fra den laveste Classe i Samfundet og før ham ind i en Adelsmands brillante Bolig, naar de meest Uddannede og Forfinede af hans Samtid ere forsamlede, hvorledes ville saa hans Følelser være? Utilpasse og utilfredse, og han vilde være glad ved at komme ud saa hurtig som mulig.

Langt værre vil den føle sig, som skulde blive ført ind i den celestiale Verden, naar han var uvidende om Guds Veie, naar han ikke havde lært at afstaae fra sine raae, jordiske Vaner, eller var fremmed for en saadan ophøiet Sphæres Reenhed og Hellighed. Han vilde, ved ikke at kunne tilegne sig saadanne høie Nydelser, føle sig høist utilpas.

Guds Hellige imødesee en Dag, da de skulle opnaae alle de Glæder og Privilegier, som ere forbeholdte de Fuldkomne. De burde derfor med Flid søge at berede sig for en saadan herlig Tilstand, og, medens de vinde Erfaring og erhverve sig Kundskab, bestræbe sig for at rense sig.

De maae blive rene af Hjertet. Alle Handlinger udspringe fra en eller anden Bevæggrund. Hvis derfor Bevæggrunden er reen, vil ogsaa Handlingen blive reen; dersom den derimod er ureen, vil Handlingen staae i Forhold dertil. Sandhedens Aand vil hos dem, der ere besjælede af den, bære Vidnesbyrd, om deres Attraaer og Bevæggrunde ere rigtige eller urigtige; og de, som lytte til dens sagte Hvisken, og handle efter dens Tilskyndelse, ville være istand til at underkue alle uretfærdige Begjæringer, og at qvæle i Fødselen alle urene Bevæggrunde. Ved det hellige Præstedømme ville de lære Guds Villie at kjende, og de ville bekjæmpe enhver Tilbøielighed til at handle imod den.

De maae lære at styre sine Tanker. Sjælens Kræfter kunne ligesaa godt controleres og styres som Legemets. Alle urene Tanker maae forjages og Aandsevnerne anvendes til at styre Tankernes Strøm, saa at ikke een Draabe flyder udenfor Reenhedens Canal.

Kjærlighed til Sandhed og Retfærdighed for deres egen Skyld maa rodfæstes i Sjælen. Dersom de Hellige adlyde Guds Love og søge efter Sandhedens Principer, blot fordi de befales at gjøre saa, vil der altid være en Mulighed for dem at vende sig bort fra Sandhedens Bane og træde ud af Retfærdighedens Vei; men dersom de søge disse Ting, som Følge af en inderlig Kjærlighed til dem, ville de altid gaae fremad.

Et Barn siges at være reent, naar det første Gang aabner sine Øine i denne vanartige Verden. De, som af et oprigtigt Hjerte adlyde Evangeliet, siges at være rene, naar de opstige af Daabens Vande, og dette er i een Forstand fuldkommen sandt; men ifølge den Betydning, som Jesus lagde i Ordene, „de Rene af Hjertet," er det dem, som, naar de stilles midt imellem Godt og Ondt,

vælge det første og forkaste det sidste, og som, naar de støde sammen med Dyd og Last, elske den første for dens egen rene Elskværdigheds Skyld, og hade den sidste for dens egen Ureenhed, tiltrods for dens glimrende Tillokkelser.

Aand og Legeme ere saa nøie forbundne, at de næsten i ethvert Tilfælde paavirkes tilsammen af de samme Omstændigheder; og da Guds Aand ikke boer i urene Tabernakler, maae de Hellige ogsaa være rene i Legemet.

Jordens Beboere ere i denne Tidsalder sunkne dybt i Vederstyggelighedens Morads, som besmitte Legemet. Hoer, Skjørlevnet og andre Forbrydelser, for skjændige at opnævne, øves af Millioner paa denne Lysets og Kundskabens Dag, og i Særdeleshed i de Lande, der kalde sig christne.

Følgerne af disse Laster vise sig ikke alene hos dem, som have gjort sig skyldige deri, men ogsaa hos deres Efterkommere, der arve Sygdomme, som udsuge deres jordiske Tilværelses Livskraft, og de voxe op med Spiren til den Tilbøielighed indpodet i deres Natur at styrte sig ud i den samme Malstrøm, og til at vælte sig i den samme Søle som deres Forfædre, eller, ligesom en visnet Knop, affalde og døe i deres Ungdoms Vaar, uden at opfylde Hensigten med deres Skabelse.

For at undgaae saadanne Exemplers besmittende Indflydelse, ville de, som virkeligen ønske at blive rene, og som ønske at see en hellig Sæd blive opreist til at tjene Herren, samle sig i Kirkens Skjød i Vesten og blive Medlemmer af det Samfund, som vil blive kaldt „Zion" — de Rene af Hjertet. Der ville de kunne indaande en reen, moralsk Atmosphære, reen som Bjergvindene, der spille i Ephraims Dale, og, ved at see Dydens Skjønhed, undfange et saadant Had til Lasten, at deres Hjerter altid ville øve Hellighed.

De Hellige maae ogsaa have Lyst til Reenlighed. Det synes noget underligt, at det skulde behøves at gjøre Bemærkninger i saa Henseende, naar man henvender sig til Individer, der kalde sig Hellige. Da Reenlighed er en væsentlig Deel af Gudsfrygt, skulde man synes, at Folk, som sige, at de tjene Herren, aldrig skulde behøve noget Raad i den Retning. Men Evangeliet er i de sidste Dage, som fordum, fornemmelig annammet af Arbeidsclassens Sønner og Døttre, hvoraf mange, formedelst trykkende Omstændigheder og deres Forfædres Sædvaner, ere blevne saa vante til Ureenlighed, at de behøve at faae deres Øine opladte, for at kunne see deres sande Tilstand.

Nedskriveren heraf blev ved en Leilighed sendt Bud efter, for at salve og velsigne en Broder, som var syg. Da jeg traadte ind i Værelset, hvor den Syge var, kunde den forpestede Uddunstning, som der tjente til Indaanding, ikke kaldes Luft, thi den var altfor tyk og ureen. Vinduet vilde udentvivl være blevet forundret over at blive aabnet, og Vand vilde have berørt Gulvet med Skræk. Jeg fandt Manden angreben af en stærk Forkjølelse og af den forfærdelige Sygdom — Skidenhed. Han havde stærk Feber — Porerne i hans Legeme vare udentvivl tilstoppede med Smuds! Jeg vovede at foreskrive den Syge, hvad sidstnævnte ansaae for at være en overordentlig Recept, nemlig at vaske sit Legeme med Sæbe og varmt Vand fra Hoved til Fødder, og at aftørre sig med et Haandklæde! Den Syge saae meget overrasket ud ved Tanken om, at et saadant Lægemiddel kunde bevirke noget Godt, men lovede dog med en Mine, som Een, der prøver paa et meget forunderligt Foretagende, at følge Raadet. At lægge Hænder paa saadanne Personer er ikke behageligt; men saadanne Tilfælde forekomme, takket være Herren, ikke ofte; thi

naar man sammenligner de Hellige med andre Individer af samme Classe, saa staae de langt over dem baade i Reenlighed og Reenhed. Ikke destomindre er der Leilighed til Forbedring, og Alle, som ønske Samfund med Gud og Engle, skulde gjøre Renselsen af deres Legemer og Boliger til en Deel af deres Beredelsesarbeide.

Dette er en meget kilden Sag at røre ved personligen; thi ligemeget hvor skidenfærdige nogle Folk ere i deres Vaner, ere de dog meget nærtagende i denne Henseende. At tale reent ud til dem, fornærmer dem, og Vink have for lidt Virkning. Siig Folk, de ere skidenfærdige, forehold dem Rigtigheden og Nødvendigheden af at forbedre sig, saa vil Du blive betragtet som en meget „impertinent Person, som blander sig i Ting, han ikke har med at gjøre, som hellere „burde passe sine egne Sager,“ osv. Tal om denne Gjenstand i Almindelighed, da ville de meest Skidenfærdige indrømme Dig, at Snavs er en Vederstyggelighed, og ville maaskee fortælle Dig, at „endskjøndt de ikke ere fuldkommen saa nette som de burde være, vilde de dog ikke for aldrig saa meget være liig visse andre Folk!“

Det vilde være godt for alle de Hellige at sammenligne sig selv, deres Vaner og Sæder med hvad der er dem lært om de himmelske Beboeres Reenhed og Hellighed, deres klare, skinnende Udseende og deres sneehvide Klædebons pletfrie Reenhed, samt at forestille sig Glæden ved at blande sig med dem i den celestiale Herlighed, og at stræbe af alle Kræfter, medens de endnu ere i denne lavere Verden, omringede af mange hindrende Omstændigheder, at nærme sig Englenes Reenhed og Fuldkommenhed.

Vi kunne ikke med Eet springe fra vort nuværende lave Standpunkts Ureenhed til de himmelske Hærskarers hellige og rene Tilstand; men naar vi opdage vore egne Ufuldkommenheder ved Aandens Lys og Præstedømmets Underviisning, maae vi overvinde dem, saasnart vi blive dem vaer; og naar vi, ved Hjælp af de samme Midler, have lært Guddommens Veie at kjende, maae vi bestandigen og utrætteligen bestræbe os for at nærme os hans Fuldkommenheder. Og naar Underviisning gives eller Revselse uddeles, lad saa Enhver tilegne sig, hvad der personlig passer paa ham eller hende. Lader os overlade til vor Næste at luge Ukrudbet i hans Have, om han vil, og lader os blot varetage og dyrke vore egne Marker, at Jordbunden kan blive renset ved vore egne Hænder, og at de Frugter, vi frembære, kunne være hellige for Herren.

Herrens Komme er nær; men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag, og hvo kan staae, naar han skal sees? Ingen, uden de Rene. De Ugudelige skulle visne for hans Aasyn, og de Vanhellige skulle fortæres for hans Herligheds Glands. Lad derfor de Hellige berede sig for hans Aabenbarelse. Lad dem rense sig legemligen og aandeligen, saa at de, naar de blive toede og salvede, kunne faae det evige Liv beseglet paa sig, blive iførte det evige Præstedømmes hellige Klædebon, sidde ned ved Bryllupsfesten, og, tilligemed alle de Rene af Hjertet, nyde de aldrigvisnende Glæder i den Helliges Rige.

De Blindes blinde Veiledere.

(Fra „the Millennial Star".)

„Blinde ere Blindes Veiledere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven."

Disse Ord betjente vor Herre Jesus Christus sig af, da han talede om Jøderne og deres Ledere. De Skriftkloge og Pharisæerne vare Folkets Veiledere, og havde ikke ubetydelig Magt og Indflydelse over dem, saavel i det offentlige som i det private Liv. Ved en vis Leilighed kom nogle af disse Personer til Jesus for at gaae i Rette med ham om hans Disciples Opførsel, og spurgte: „Hvi overtræde dine Disciple de Gamles Skik? thi de toe ikke deres Hænder, naar de æde Brod." Efter deres Mening var dette en Sag af stor Vigtighed; men Herren tænkte anderledes. Han tilintetgjorde dens indbildte Vigtighed ved at spørge: „Hvi overtræde og I Guds Bud for Eders Skiks Skyld?" Dette var et Gjensvar, som de mindst havde ventet; thi han slog dem med deres egne Vaaben. De faldt i den Grav, de grov for Andre. Derpaa begyndte Herren at anføre Tilfælde (som vi her ikke behøve at opregne), hvori hans skinhellige Modstandere satte Guds Bud ud af Kraft ved deres Vedtægter. De vare ogsaa meget nøiagtige og overdreven samvittighedsfulde i at iagttage, hvad der gik ind af Munden, men ligesaa uagtsomme vare de derimod paa, hvad der udgik af Munden — fra Hjertet. „I Dienstalke!" udbrød han, „Esaias spaaede retteligen om Eder, idet han sagde: Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund, og ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig; men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud."

Efter at Herren havde sagt dette, synes det, som om Pharisæerne gik fornærmede bort; men til sine Disciple sagde han om dem: „Lader dem fare; Blinde ere Blindes Veiledere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven."

Anvendelsen af disse Ord behøves just ikke at indskrænkes blot til Fortidens Skriftkloge og Pharisæere. Ligesom saa meget Andet, der sagdes af ham, der „talede, saaledes som endnu intet Menneske havde talet," kunne de ogsaa passe paa Nutidens Skriftkloge og Pharisæere — Folkets saakaldte fromme Veiledere, som med spændt Opmærksomhed iagttage vor Tids Traditioner og Vedtægter, men forsømme de svarere Ting af Guds Lov. Forgjæves dyrke de Gud, thi de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud, og de overtræde Himmelens Love for deres Skikkes Skyld. Hvor nøiagtige de end ere i Opfyldelsen af deres Vedtægter og Skikke, overtræde de dog Guds Bud, og ere Blindes blinde Veiledere, og gaae lige i Graven.

Ak, hvor lidt agtes ikke Guds Lov af Menneskene, selv i den saakaldte religiøse Verden! Og hvor mange menneskelige Skikke og Traditioner har man derimod ikke reist op imod de guddommelige Befalinger, og med hvilken Andægtighed og Hengivenhed overholdes de ikke! Og dog formaste de hellige Skriftkloge, de høiærværdige Pharisæere og de præstelige Fabrikanter af Troesbetjendelser og Skikke i vore Dage sig til at kalde sig Guds Tjenere, Guds Ords Forkyndere og guddommeligt bemyndigede Veiledere for Folket!

Om nødvendigt var, kunde vi her opregne en forfærdelig lang Fortegnelse over menneskelige Traditioner og Vedtægter, og sammenligne dem med de gud-

dommelige Bud og Lærdomme, som de enten ere en Modsætning til eller Forvendelse af (thi enhver Vildfarelse er fornegtet eller forvendt Sandhed); men dette ansee vi for overflødigt. En sand Hellig, som vil overveie dette i sit stille Sind, vil letteligen kunne finde Beviser nok, hvormed denne Kjendsgjerning kan stadfæstes.

Naar det evige Evangelium ret forstaaes og adlydes i Oprigtighed, da er det „Guds Kraft til Salighed;" men naar det fremsættes i et skjævt Lys eller forvendes, og dets Grundsætninger opblandes med menneskelige Traditioner, kan Hensigten med dets Sendelse ikke opnaaes, dets Kraft taber sig, og Fordømmelse bliver Følgen. For at være velsignelsesrig i sine Virkninger, maa det forkyndes i sin oprindelige Reenhed og Kraft, og af Mænd, som ere retmæssigen bemyndigede.

Dersom de, der tilegne sig Magt og Indflydelse over Andre, selv ere blinde, og lede deres Tilhængere vild i en saa yderst vigtig Sag, som Sjælens Saliggjørelse og Menneskets evige Vel, og dersom de, der saaledes blive vildledte, blindt hen stole paa deres uvidende Veiledere, og, istedetfor at aabne deres Øine, og søge at faae et klart Begreb om de Sandheder, der henhøre til evigt Liv, og selv erhverve sig Kundskab i Religionssager, ubesindigt tillukke deres Øine for Sandhedens aabenbarede Lys, og godvillig lade sig forlokke ved menneskelige Troesbekjendelser og secteriske Traditioner, og derved tilsidesætte Guds udtrykkelige Befalinger — maae Følgen visseligen blive, at baade Veilederen og den Veiledte, Læreren og Eleven, de bedrageriske Præster og deres bedragne Tilhængere, alle snuble og falde, og tilsidst styrte ned i den gabende Afgrund.

Guds Regjering
af John Taylor.
(Fortsat fra Pag. 72.)

„Nu Læser, betragt Forandringen. Denne Jord, som lidt forud var saa skjøn, er nu bleven til et Opholdssted for Sorg og Møie, Død og Græmmelse. Jorden sukker med dens Producter af Forbandelsens Torne og Tidsler; Mennesker og Dyr leve i Fjendskab; Slangen kryber snedigt bort, fordi den frygter for, at dens Hoved skal faae det dødelige Slag; og Mennesket bevæger sig uroligt paa den tornefulde Sti, ængstlig for at Slangens Hugtænder skulle sønderknuse hans Hæl; medens Lammet udgyder sit Blod paa det rygende Alter. Snart begynder Mennesket at forfølge, hade og myrde sine Medmennesker, indtil Jorden tilsidst er opfyldt med Voldsgjerninger; alt Kjød bliver fordærvet, Mørkets Magter faaer Overhaand, og det angrede Noah, at Gud havde skabt Mennesket, og det bekymrede ham i hans Hjerte, at Herren skulde komme frem til Hevn og rense Jorden med Vand.

„Hvor meget Syndfloden kan have bidraget til at frembringe de forskjellige Forandringer med Hensyn til Jordens Deling i brudte Stykker, Øer og Continenter, Bjerge og Dale, ere vi ikke blevne underrettede om; Forandringen maa have

været betydelig. Men efter Floden, i Pelegs Dage, blev Jorden deelt. (See 1 Moseb. 10, 25.) Sandt nok, det er en kort Historie om en saa stor Begivenhed; men alligevel beretter den om den store Revolution, som rullede Havet fra dets egen Plads i Nord, og bragte det til at gaae imellem forskjellige Dele af Jorden, som saaledes blev sønderbrudt og fik omtrent sin nuværende Form; dette, i Forening med de Jordskjælv, Revolutioner og andre Naturbegivenheder, som siden efter have fundet Sted, har Alt bidraget til at give Jordens Overflade dens nuværende Skikkelse; medens de store Forbandelser, der have rammet forskjellige Dele, paa Grund af Menneskenes Ugudelighed, have været Aarsag til de stillestaaende Sumpe, de sunkne Søer, de døde Have og de store Ørkener.

„See f. Ex. Propheternes Forkyndelse om Babylon, hvorledes den skulde være en vedvarende Ødelæggelse, et Leie for vilde Dyr, et Opholdssted for urene og forhadte Fugle, et Sted for Ugler, og skulde aldrig blive bebygget, men ligge øde fra Slægt til Slægt. See ogsaa Sodomas Sletter, som vare fulde af Byer, Stæder og blomstrende, velvandede Haver; men ak, hvilken Forandring! Kun en stor Sø med stillestaaende Vand betegner Stedet. See til Palæstinæ Land; i Salomons Dage var det istand til at underholde flere Millioner Mennesker, og desuden yde et Overskud af Hvede og andre Producter, som udførtes til Forhandling til de tilgrændsende Nationer, medens det nu er øde og neppe istand til at underholde faa Indbyggere. Og naar jeg kaster mine Øine over vort eget Land (Amerika) og seer de talrige Sumpe og Søer med stillestaaende Vand, tilligemed de øde Bjerge og utallige Ørkener, og Klipper, som ere revnede og sønderrevne heelt igjennem, da udbryder jeg: „Hvoraf kommer alt dette?"

„Naar jeg læser Mormons Bog, underretter den mig om, at medens Christus blev korsfæstet iblandt Jøderne, blev hele det amerikanske Fastland rystet til sin Grundvold, at mange Stæder sank, og at Vande kom op i deres Sted, at Klipperne revnede og Bjergene hævede sig til en overordentlig Høide, og at andre Bjerge bleve til Dale; de jævne Veie bleve afbrudte og det hele Lands Overflade forandret. Da udbryder jeg: „Disse Ting ere ikke længere nogen Hemmelighed! Nu har jeg lært at forklare mig de mange Undere, som jeg overalt skuer igjennem Landet; naar jeg passerer en Kjæde af Klipper og seer, at de alle ere revnede og sønderrevne, og nogle uhyre Stykker ere fundne dybt nedgravne i Jorden, og hvoraf nogle passe til det sønderbrudte, da udbryder jeg med Forbauselse: „Dette var den lidende Naturs Veer og convulsiviske Dødskampe, da Guds Søn leed paa Korset."

„Men Menneskene ere udartede og forandrede ligesaavel som Jorden. Synder, Vederstyggeligheder og mange andre onde Vaner have i de sidste Tidsaldere paaført Menneskene mange Elendigheder, Besværligheder og Lidelser. Lediggang, Hovmod, Udsvævelser, Gjerrighed, Drukkenskab og andre Vederstyggeligheder, hvilke ere Kjendetegn paa de sidste Tider, have alle forenet sig for at styrte Menneskeheden til Ugudelighedens og Nedværdigelsens laveste Trin, medens Præstebedrag og falske Lærdomme storligen have bidraget til at lulle Menneskeslægten i Søvn, og har stillet den tilfreds, skjøndt i høieste Grad blottet for de Gaver og Velsignelser, som de Hellige fordum nød, og som alene ere skikkede til at forhøie den menneskelige Fornufts Kræfter til at tilveiebringe ædle, frie og overeensstemmende Meninger og Domme, udvide Hjertet og at udvikle Sjælevnerne til den yderste Udstrækning af Sindsstyrke. See de Gamle samtale med den store Jehovah,

lære af Engle og modtage Underviisning af den Hellig-Aand, i Drømme om Natten og i Syner om Dagen, indtil tilsidst Sløret borttoges og de tillodes at see med Forbauselse og Beundring alle Ting, baade forbigangne, nærværende og tilkommende, ja endog at henfare i det Høie iblandt utallige Verdener, medens den umaalelige Udstrækning af Evighed ligger aaben for dem, og de see og forstaae de mægtige Gjerninger af den store **Jeg er**, indtil de kjende, som de ere kjendte, og see, som de ere seete.

„Sammenlign disse store og høie Kundskaber med den moderne Opdragelses og den verdslige Viisdoms Uvidenhed og usle Begreber, der synes at tilfredsstille det menneskelige Sind i den nuværende sneverhjertede og formørkede Slægt; ja, see det nittende Aarhundredes pengegjerrige og smigrende Bedragere, hvorledes de beregne, handle og snyde, idet de ikkun tænke paa at forøge deres Gods eller søge Vinding af deres Næste, og hvis eneste Gudsdyrkelse bestaaer i at gaae i Kirke og betale Præsten sin Løn, eller maaskee at bede til Gud, uden at vente nogen Bønhørelse, troende, at Gud har været døvstum i mange Aarhundreder, eller aldeles ligegyldig og ufølsom, ligesom de selv ere. Og da Du nu har seet Modsætningerne, kan Du danne Dig en Idee om, hvor høit et Standpunkt Mennesket er falden fra; Du vil ogsaa kunne see, hvor langt under sin tidligere Ære og Værdighed Mennesket nu lever, og dit Hjerte vil sørge og svarlig bedrøves, naar Du betragter ham i hans nuværende fornedrede Tilstand, og da betænker, at han er din Broder; og Du vil være færdig til at udraabe med Forundring og Forbauselse: O Menneske, hvorfra er Du falden! Eengang var Du Himmelens Yndling, din Skaber fandt Behag i at samtale med Dig, og Engle og retfærdige Menneskers Aander, der vare fuldkommengjorte, var dit Selskab; men nu er Du fornedret til Dyrenes Standpunkt, ja, endog langt under dem; thi de see med Frygt og Gru paa Eders vederstyggelige Tidsfordriv, Eders Forlystelser og Drukkenskab; og sætte Eder saaledes ofte et følgeværdigt Exempel. Med Rette sagde Apostelen Petrus om Eder, at I vide Intet, uden hvad I vide sandselige, som de umælende Dyr, fødte til Rov og Ødelæggelse; og saaledes omkomme I fra Slægt til Slægt, medens al Skabningen sukker under sin Besmittelse, Sorg og Død; Graad og Græmmelse opfylder Menneskenes Dages Maal. Men, o min Sjæl, dvæl ikke længere ved denne gyselige Scene! lad det være nok med tildeels at have opdaget, hvad der er tabt. Lader os henvende vor Opmærksomhed til, hvad Propheterne have sagt, der skulde gjenoprettes.

„Da Apostelen Petrus prædikede for Jøderne, sagde han: „Og han skal sende Eder den forudforkyndte Jesum Christum, som Himmelen bør at indtage indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af." (Ap. Gj. 3, 19—21.) Heraf sees, at alle de hellige Propheter fra Adam af have havt deres Øine fæstede paa en vis Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettede til deres oprindelige Skjønhed og Ypperlighed. Vi lære ogsaa, at Tiden, da dette skulde skee, skulde indtræffe ved eller henimod Christi anden Tilkommelse; thi Himlene skulde indtage ham, indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, og da skal Faderen atter sende ham til Jorden. (Ap. Gj. 1, 11. Sach. 14, 4.)

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Vi indrykke følgende Redaktionsbemærkninger fra „the Millennial Star“:

Præsidenterne over den europæiske Mission kunne udentvivl erindre de Følelser, de havde, da Gud i sin Viisdom under særegne Omstændigheder overdrog til dem Omsorgen og Varetægten for Kirken i disse Lande. Med dette Ansvar fulgte tilvisse en Følelse af deres egen Svaghed, men som dog var ledsaget af det alvorlige Ønske, med Trofasthed at udføre de dem paahvilende Pligter og gjøre deres Forvaltning saa frugtbringende som mulig, saa at den baade kunde være overeensstemmende med Værkets fremadskridende Tilstand, og svarende til Missionens voxende Krav. Saadanne vare vore Følelser og Ønsker, og vi have bestræbt os for at sætte dem i Udførelse i alle vore Foretagender. Vi have havt gode Beviser for, at den samme Følelse har gjort sig gjældende i hele Missionen, og hæderligen have saavel Præstedømmet som Medlemmerne begyndt at sætte deres Religion i practisk Udførelse. Vi ere særdeles tilfredse med Resultatet, baade med Hensyn til de Helliges Bestræbelser og Præstedømmets voxende Kraft og uegennyttige Aand. De have i Sandhed hyldet Apostelen Jacobs Grundsætning, at vise deres Tro og Kjærlighed til Guds Værk i deres Gjerninger. Missionen er gaaet over fra sin Barndoms og Ungdoms første Grundsætninger, Anskuelser og Handlemaade, og traadt ind i Manddomsalderen, og skrider med sikkrere og fastere Trin fremad til det Fuldkomnere.

Værket i England er nu gammelt. Det har oplevet sine første 21 Aar og traadt ind i den Periode, da Manddommen udvikles. Kirken i England og i de underliggende Missioner har saa at sige gjennemgaaet en ny Fødsel. Den har tilbagelagt den første Deel af Livets Bane, og har begyndt sit andet store Afsnit, at udvikles til Modenhed. Vi kunne nu fornuftigviis vente at see den fremvise den store Udvikling, tage fat paa de alvorligere Forretninger, og lægge for Dagen den Viisdom og Orden, som med Rette burde udmærke Manddommen. Det Tidsafsnit, som er tilstaaet til dens første Opdragelse og til at erhverve sig Forkundskaber, er nu forbi, og det næste er begyndt, hvori den skal practisere, hvad den hidindtil har lært, og opfylde sin Herres og Stifters Hensigter.

Guds Værk og Fremgangsmaade er fra Begyndelsen til Enden grundet paa naturlige Principer. I hele hans Huusholdning, saavel i den aandelige som i den timelige, er en skjøn Overeensstemmelse herskende. Alle Ting ere paa en beslægtet Maade sammenlænkede med hverandre. Hele Naturen, Himmelen og Jorden regjeres i ædel Harmoni.

Mennesket paa dets forskjellige Standpunkter i Livet afgiver et passende Billede paa de forskjellige Stillinger, som denne Mission og hele Kirken vil komme til at indtage. Det Factum, at Missionen i England har naaet en modnere Alder, vil maaskee for vore Læsere kaste en Straale af Lys paa et andet mærkværdigt Factum, nemlig, at den, i Forening med de øvrige Missioner, pludseligen synes at have antaget en anden Charakteer. Det vil ogsaa give dem en Nøgle til Fremtiden.

Allerede i Løbet af de første faa Maaneder af Kirkens Manddomsalder i

England, har Præstedømmet gjort hurtige Fremskridt, og man kan med Sandhed sige, at for Nærværende er Missionen fuld af Liv, Kraft, Begeistring og lyse Udsigter, som er et Særkjende paa den sig udviklende Manddom. Men Fortiden er tilbagelagt; vi kunne ikke dvæle ved den, men maae gaae fremad. Der gives ingen Tilbagegaaen eller Stillestaaen i dette Rige. I Sandhed, dersom Missionen opfylder Naturens og Fremadskridningens Love, vil den ikke længere bevæge sig i den Sphære, hvori den før har været, men for en stor Deel arbeide paa en anden Maade; thi den vil have klarere Anskuelser, dybere Tanker, og udføre større Gjerninger i sin modnere Alder. Den vil gjøre som Paulus engang sagde: „Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige." Det er sandt, Kirken vil aldrig omskifte sit indre Væsen; den vil altid blive den samme i Aand og Principer; men den er gaaet over til den fremspringende Manddomsalder, og vil modnes i Erfarenhed.

Lad Præstedømmet og Medlemmerne af den europæiske Mission voxe med Værket og holde Skridt med dets Udvikling. Lad Fremgang og Forbedring udmærke deres Vei. Lad dem bestræbe sig for, at deres Dygtighed maa staae i Forhold til Tidens Aand og Krav, og lad deres Tro, Gjerninger og Forvaltning svare til Kirkens unge Manddom i disse Lande. Lad deres Løsen være: „Fremad!

Emigranterne. Af et Brev fra Ældste C. A. Madsen, dateret Store Saltsøstad den 24de September, erfare vi, at Ældste Iver N. Iversen ankom lykkeligt til Dalen den 20de September med det Compagni, han var bleven beskikket til at føre. De øvrige af vore Emigranter, som reiste senere, vare, da Brevet skreves, endnu ikke ankomne, og saaledes var Broder Iversen med sin Flok den første, der kom hjem, naar undtages de 14 Brødre, der gik med Br. Haight og Joseph W. Young.

Siden vi skreve Ovenstaaende, have vi modtaget Efterretning om, at den sidste Flok ankom til Dalen først i October. Alt vel; ingen Dødsfald.

Israels Glæde.

(Fra „the Millennial Star.")

„Gid Frelsen for Israel brød frem fra Zion! Naar Herren skal omvende sit Folks Fængsel, da skal Jacob fryde sig, og Israel skal glæde sig."

David.

Disse Psalmistens skjønne, inspirerede Ord ville lykkeliggjøre Enhvers Hjerte, som ikke ifølge den nyere Christendoms saakaldte Viisdom har aandeliggjort eller bortræsonneret deres Virkelighed og livgivende Kraft. Vi kunne forestille os Israels liflige Sangers Sindsstemning, da han i det prophetiske Syn saae Israels Skjæbne aabenbaret for sig, lige til den Tid, da deres Frelse skulde komme ud fra Zion og deres Fængselstid var udløben. Hvilke Følelser maatte ikke gjennembæve ham, da han saae Ham, der bar vore Overtrædelser, træt og mødig gjennemvandre Je-

rusalem og dens Omegn, en Foragtet og Landsflygtig blandt sine Egne, forhaanet og forkastet af Menneskene, og tilsidst naglet som en Misdæder paa Korset, under den vankundige og ryggesløse Skares gruelige Forbandelsesraab: „Hans Blod komme over os og vore Børn!" Hvilken frygtelig Qval maatte ikke bevæge sig i den inspirerede Psalmists Bryst, eftersom Synets forskjellige Optrin fremstillede sig i deres Gruelighed: Judæas skjønne Stad ødelagt; Templet gaaet op i Flammer; Zion pløiet som en Mark; Jerusalem en Gruushob; Folket bortførte fangne blandt alle Jordens Nationer, bespottede og forhaanede, forfulgte og drevne, indtil de havde modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle deres Synder.

Vi vide, at denne frygtelige Forbandelse er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Hvor smertelige maatte ikke Psalmistens Følelser have været, indtil han i et lysere Syn saae Zions Sol opgaae i Pragt og Herlighed over ethvert af dens Børns nedbøiede Hoveder, og han, med Apostelen Pauli Ord, „saae den, som skulde befrie, komme ud fra Zion og afvende Ugudeligheden fra Jacob." Men hvor uvidende ere ikke Nationerne om Israels Gjenoprettelse, uagtet alle de bibelske Advarsler og Forudsigelser, der ligge for dem! De kunne see den bogstavelige Opfyldelse af Prophetierne om Jerusalems Ødelæggelse; at den blev en Gruushob; at Zion blev pløiet som en Mark, og dens Indbyggere, som eengang vare høit elskede af Herren, have været og tildeels endnu ere til Spot og Spee blandt Nationerne. Men naar man siger dem, at Israel, som der staaer skrevet, skal frelses, at Jøderne skulle gjenindsættes i Palæstina som fordum, at de golde Klipper skulle blive som Edens Have, og de øde Steder som en frugtbar Mark; at Staden skal blive gjenopbygget og beboet som i Oldtiden, at Retfærdighedens Sol inden lang Tid skal opgaae med Lægedom under sine Vinger for det engang saa gjenstridige Folk; at den engang forkastede Messias skal komme i Magt og Herlighed og sætte sig paa Kong Davids Throne, tilligemed flere andre Prophetier, som skulle opfyldes, ville de da troe det?"

„O," siger Nutidens aandelige Fortolker med et vantro Smiil, „disse Ting skulle aldeles ikke forstaaes saaledes!" Vel havde Paulus Aarsag til at formane dem til ikke at blive vise i deres egne Tanker; thi dersom Gud ikke sparede de naturlige Grene, hvor meget mindre vilde han da spare dem, som af Naturen ere vilde, og kun indpodede i det tamme Olietræ! Men uagtet alle disse Vidnesbyrd, og den Advarsel, de have i den jødiske Nation, som er bleven sønderslaaet mod Klippen, agte de ikke derpaa, og styrte sig, liig Lastens bedaarede Offre, blindt i Fordærvelsen, uden at give mindste Agt paa Guds Røst i disse sidste Dage, eller hans Tjeneres advarende Raab.

Men for Dig, o Israel, er Forløsningens Time kommen nær! For Dig, o Jacob, skal Herrens Arm aabenbares! Lytter! En Røst fra de himmelske Boliger har atter lydt. Sandhed er sprungen ud af Jorden, og Retfærdighed har skuet ned fra Himmelen. Hedningernes Tider fuldkommes, og Propheternes Ord gaae Opfyldelse. Hvad er dette vi høre? En Optegnelse om en Deel af Israels Huus er fremkommen af Høien Cumorah; en Prophet er ordineret af Josephs Huus; Zion opbygges; Guds Rige opreises, og det ruller frem i Majestæt og Kraft og tiltrækker sig Nationernes Opmærksomhed. Hvad! er det muligt, at den længe forventede Dag er nær? Ja! hør det, Du Jacobs Huus! Giver Agt herpaa, I adspredte Levninger af Israel! Herren har virkeligen anden Gang lagt sin Haand

paa, for at forhverve sig det Tiloversblevne af sit Folk, og i Sandhed, med din gamle Konges rørende Ord, „din Frelse skal komme fra Zion," og ved Tilbagebringelsen af dine længe Fordrevne, „skal Jacob fryde sig, og Israel glæde sig."

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1838. (Fortsat fra Side 79.)

Mødet aabnedes med Sang og Bøn af David W. Patten, hvorefter Præsident Joseph Smith, jun., oplæste Dagsordenen, som følger: Dørene aabnes Kl. 9 Formiddag, og Forsamlingen aabnes med Sang og Bøn. En Broder beskikkes derpaa til Dørvogter og anden Tjeneste i Herrens Huus. To Historieskrivere beskikkes siden til at skrive og vedligeholde Kirkens Historie; ligeledes en General-Registrator til at føre den hele Kirkes Optegnelser, og til at være Skriver for det øverste Præsidentskab. En Skriver beskikkes ogsaa for Høiraadet og til at føre Kirkens Optegnelser i denne Stav. Tre Præsidenter beskikkes til at præsidere over denne Menighed af Zion, hvorefter en Tale leveres af Præsidentskabet. Derefter een Times Ophold, hvorpaa Mødet fortsættes og aabnes med Sang og Bøn. Sacramentet vil derefter vorde administreret og Børn velsignede.

Forsamlingen gik derpaa over til Forretningerne. George Morey beskikkedes til Dørvogter, og Dimick Hunthington til hans Assistent; John Corrill og Elias Higbee til Historieskrivere; George W. Robinson til Kirkens General-Registrator og Skriver for det øverste Præsidentskab; Ebenezer Robinson til Menighedens Skriver og Registrator for Far West og Skriver for Høiraadet; Thomas B. Marsh til Præsident pro tempore over Menigheden i Zion, og Brigham Young og David W. Patten til assisterende Præsidenter.

Efter een Times Ophold fortsattes Forsamlingen igjen og aabnedes af David W. Patten. Brødet og Vinen blev administreret og 95 Børn velsignedes.

Joseph Smith, jun.,
Præsident.
E. Robinson,
Skriver.

Ifølge Høiraadets Bestemmelse den 3die Marts 1838 samledes Kirkens Authoriteter i Far West den 7de April, for at holde den første Qvartals-Conferenee for de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Præsidenterne Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon, Thomas B. Marsh, David W. Patten og B. Young toge Plads paa Forhøiningen, hvorefter de forskjellige Qvorumer, Høiraadet, Høipræsterne, de Halvfjerdsindstyve, Ældsterne, Biskoppen, Præsterne, Lærerne og Diaconerne bleve organiserede af deres Præsidenter.

Præsident Joseph Smith, jun., gjorde nogle Bemærkninger, og gav tillige nogle Instructioner med Hensyn til Ordenen for Dagen. Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang, og Bøn af B. Young, hvorefter atter en Psalme blev afsungen, holdt Præsident Smith en temmelig lang Tale for de Tilstedeværende; derefter talede Præsident Rigdon.

Mødet hævedes 20 Minuter.

Aabnedes, som sædvanligt, med Bøn af D. W. Patten, der tillige gjorde nogle Bemærkninger angaaende de tolv Apostler.

Han omtalte Thomas B. Marsh, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Parley P. Pratt og Orson Pratt som Guds Mænd, hvilke han med Glæde og fuld Fortrøstning kunde anbefale. Derimod udtalte han sin Tvivl om William Smith, som Følge af hvad han havde hørt med Hensyn til hans Tro paa Herrens Værk. Ligeledes talte han om William E. McLellin, Luke Johnson, Lyman Johnson og John F. Boynton som Mænd, han ikke kunde anbefale Conferencen.

Præsident John Murdock repræsenterede Høiraadet. Han aflagde en gunstig Beretning. Elisha H. Groves, Calvin Bebees og Lyman Wights Pladse vare ledige, fordi de havde flyttet saa langt bort, at de ikke kunde bivaane Raadet.

Thomas B. Marsh foreslog, at Jared Carter indtager Elisha H. Groves Plads, at John P. Green indtager Calvin Bebees, og George W. Harris Lyman Wights, hvilke Forslag, hver for sig bleve eenstemmigt vedtagne.

George W. Harris blev ordineret til Høipræst.

Conferencen foresloges hævet til den 8de Kl. 9 Form.

Søndagen den 8de April Kl. 9 Form. fortsattes Conferencen, som aabnedes med Bøn af Brigham Young.

Præsident Joseph Smith, jun., gjorde nogle Bemærkninger om Kirtlands Bank, og efterfulgtes af B. Young, som gav en kort Beretning om sine Reiser til Massachusetts og New York.

Præsident Charles C. Rich repræsenterede sit Qvorum af Høipræster og oplæste deres Navne. Størstedelen stod i godt Forhold til Kirken.

Præsident Daniel S. Mills og Levi Hancock repræsenterede de Halvfjerdsindstyve.

Ældsternes Qvorum repræsenteredes af deres Præsident, Harvey Green, og talte 124 gode, trofaste Medlemmer.

Præsident Joseph Smith gjorde nogle faa Bemærkninger angaaende Viisdomsordet, anførte Aarsagen, hvorfor det blev givet, og sagde, at det burde efterleves.

Forsamlingen hævedes en halv Time.

Conferencen fortsattes den bestemte Tid, og aabnedes med Bøn, som sædvanligt, hvorefter Biskop Partridge repræsenterede sit Raad og det mindre Præstedømme, og gav en Beretning om de Indtægter og Udgifter, der havde gaaet gjennem hans Hænder til og fra Kirkens forskjellige Fond.

Derefter blev der foreslaaet, assisteret og vedtaget, at det første Præsidentskab bliver beskikket til at underskrive Kaldsbreve for Kirkens Embedsmænd.

Conferencen hævedes til første Fredag i førstkommende Juli.

Joseph Smith, jun.,
Præsident.
E. Robinson,
Skriver.

Fra den 1ste til den 8de besøgte Præsidenterne Kimball og Hyde Menighederne omkring Preston, og den 8de overvare de Forsamlingen i „Cock Pit." Efter at Ældste Richards havde prædiket, aflagde de deres sidste Vidnesbyrd om Sandhedens Værk. Efter at de havde endt deres Tale, og medens Ældste Russel prædikede, skruede vore Fjender Gasrørene, som oplyste Huset, fra hverandre, og indhyllede Forsamlingen for et Øieblik i Mørke. Skaden blev snart repareret, og deres Hensigt at afbryde Forsamlingen mislykkedes.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I en frygtelig Orkan, som rasede i de chinesiske Farvande den 22de Septbr., er ved Swatow 200 Dschunker blevne ødelagte og henved 3,000 Chinesere omkomne. Store Seilskibe bleve slyngede langt op paa Land, og ikke blot Tagene reves af Husene, men ved nogle af disse bleve selve Murene omstyrtede. I Havnen laae 21 fremmede Skibe, hvoraf kun eet undgik Ødelæggelsen. — Om den fransk-spanske Expedition til Cochinchina berettes, at de Allierede have taget Byen Juron og Fortet Feupon med 200 Kanoner. Fjenden havde lidt et betydeligt Tab. — Ved Jordskjælvet styrtede den 11te November i St. Ubes i Portugal mange Huse sammen og flere Indvaanere bleve dræbte. — Samtidigt med Jordskjælvet i Lissabon den 11te November rasede en frygtelig Storm paa Floden Tajo, hvorved mange Skibe beskadigedes, og samme Nat udbrød der en voldsom Ild i eet af de meest befolkede Qvarterer af Staden, som udbredtes med stor Hurtighed. — I Kjøbenhavn har en Ildsvaade den 25de November ødelagt en ny Dampmølle og nogle tilstødende Pakhuse. Skaden angives til henved een Million Rdl. — Fra Fjoresjeldet, et høit, næsten lodret Fjeld i Lysefjorden i Norge, styrtede den 4de Novbr. et vældigt Klippestykke, 20 til 30 Favne høit, fra en Høide af henved 3,000 Fod ned i Søen, der paa dette Sted antages at være over 100 Favne dyb. Under tvende Bølgeslag, der paafulgte, steg Vandet 5 a 6 Alen, og Baade, som befandt sig i en Afstand af ¾ norsk Miil fra det Sted, hvor Udstyrtningen skete, kastedes ud af deres Leier. — I Canalen mellem England og Frankrig have voldsomme Storme foraarsaget mange Ulykker.

Amerika: Den 21de Octbr. hjemsøgtes Kingston paa Jamaica af en Hvirvelvind, der rasede en halv Time, hvorved flere i Havnen liggende Fartøier kastedes paa Land, og flere Huse og Mure blæste ned. — En Hungersnød er udbrudt paa St. Elizabeths Sletter paa Jamaica som Følge af Regnmangel. Der findes hverken Vand eller Proviant paa den Deel af Øen, og Fattige døe virkeligen af Hunger, da der er fjernt til Fødemidler. Man venter, at Nøden vil blive endnu større, da Maisen, Kartoflerne, Pisangen osv. ere blevne opbrændte af Tørken. — Havet steg sidst i Octbr. til en usædvanlig Høide i Staden Nassau paa een af de vestindiske Øer, hvorved megen Skade anrettedes paa Bygningerne. — Skruedampskibet „Petrel" explodeerede i New York Havn den 6te Novbr., hvorved fire Mand dræbtes. — Den gule Feber har raset med stor Heftighed i Galveston. — I New Orleans er der fra 27de Juni til 24de Octbr. af den gule Feber bortrevet i Alt 7,270 Personer. — En Ildebrand udbrød den 6te Octbr. i Jamestow, hvorved 27 Bygninger ødelagdes. — Den gule Feber er ogsaa udbrudt i Brownsville i Texas, hvor den paa een Dag bortrev 20 Personer. — Spoken og Peluse Indianerne ere blevne totalt slagne af de Forenede Staters Tropper efter to Dages Kamp, tabte 900 Heste og Alt, hvad de tidligere havde taget fra Oberst Steptoe.

I Anledning af en forfærdelig Forbrydelse, som for kort siden blev forøvet i New-York, hvor en Søn myrdede eller dødeligt saarede med en Øxe sin Fader, Moder, to Brødre og tvende Tjenestepiger, hvorefter han endte sit eget brødefulde Liv med en Pistol, skriver New York **Herald**: „Vi ere atter nødte til at udføre een af de smerteligste Pligter, som paahviler de offentlige Journalister, nemlig at fremlægge for vore Læsere Enkelthederne ved et af de meest oprørende Mord, som nogensinde er bleven

indført i Criminal-Archiverne. Den 28de October forsøgte en Dreng, 19 Aar gammel, at myrde hele sin Familie, og derefter begik han Selvmord. Faderen, der var først udsat for Morderens Raseri, er en velhavende Mand og indtager en god Stilling i Samfundet, og man kan ikke som Undskyldning for Forbrydelsen anføre, at Fadermorderen ikke havde havt Anledning til at faae nogen aandelig eller moralsk Uddannelse. Man kan med Sandhed sige, at Ingen uden Gru kan tænke paa en saa afskyelig Forbrydelse, som denne; men dette er ikke nok. Vi forbauses og vort Hjerte krymper sig af Smerte over Følgerne af vore criminale Embedsmænds Forsømmelighed. I Løbet af de sidste faa Aar ere Forbrydelser imod agtværdige Medborgeres Person og Eiendom forholdsviis tiltaget i en langt større Grad end Folkemangdens Forøgelse, og desuagtet har Ingen bestræbt sig for at hindre Udgydelsen af saa meget Blod. Øvrighedens Kraft er lammet. Mordere blive behandlede med største Skaansel og har tilsyneladende Ret til at appellere, saa længe de ønske, og hvis de Edsvorne ikke kunne komme til Enighed, tillade de Forbryderen almindeligviis at gaae fri, for at undgaae noget Besvær; eller, dersom han bliver overbeviist, tager man sin Tilflugt til langtrukken Sagførelse, for at udmatte den anklagende Advocat. De mindre Forbrydere lære derved at ansee Criminalloven for saa elastisk, at en duelig Lovkyndig med Lethed kan bøie den efter Behag, og der findes Intet, der kan hindre den lovløse Afbenyttelse af Kniven og Revolveren. Om en Øvrighedsperson skulde have Mod og Indsigt nok til at gjøre sin Pligt, saa blive hans Bestræbelser lammede paa Grund af Politikeres Rænker og Underfundighed, eller Lovbogens Kraftløshed. Sandheden er, at alle disse rædsomme Afskyeligheder udspringe fra vor Nations politiske og sociale Fordærvelse De see Landets Fædre, Mænd, som de ere blevne lærte at see op til som de viseste og bedste, beskytte og forsvare de afskyeligste Skurke og Forbrydere. De see høitstaaende Føderal- og Statsembedsmænd omgaaes venskabeligt med Tyve, Slagsbrødre, Koblere og Kjeltringer, hvilket hæderlige Pak fuldt vel veed, at i Næven, Revolveren og Bowieкniven ligger et Argument, hvormed de bestemme, hvorlænge deres Velyndere skulle indtage deres Embeder. Saalænge som de kunne holde deres store Forsamlinger og skræmme de Stemmegivende, have de et ukrænkeligt Tilflugtssted, og risikere ikke at blive straffede for deres Forbrydelser, hvor aabenbare de end monne være. De politiske Slagsbrødre kunne slaaes uforstyrrede, og om de tilfældigviis skulde komme til at myrde En, er der altid en Magt bag Loven, som er stærkere end Loven selv; saa at Beskytterne ere ikke et Haar bedre, end de Redskaber, de gjøre Brug af. Vi see vort Lands Styrere udsælge Congres-Land, ligesaa koldblodigt som en Slagter parterer en Oxe, og betinge sig derved saa og saa mange tusinde Stemmer, som ere fornødne, som om det var en sædvanlig Auctionsvare. Atter i Mr. Herricks Udnævnelse til Medlem af Congressen see vi en Mand stillet for Folket som Candidat til at repræsentere det i Nationens Forsamlinger, efter at have været anklaget for Bestikkelser, og Prisen paa hans Votum som Oldermand fastsat i Retsprotocollen til eet hundrede Dollars. Han vil blive en værdig Efterfølger af Matteson, hvis Priis, ifølge alle Beretninger, var eet tusinde Dollars. En halv Snees Embedsmænd ere opfordrede til i Sessionerne at retfærdiggjøre sig for Klager, der beskylde dem for storartede Underslæb fra Stadens Casser; og Folkets Tillid til vore udkaarede Regjeringsmedlemmer er aldeles tilintetgjort. Selv Geistligheden følger med den almindelige Fordærvelse, og de fromme Præster tilbede den almægtige D o l l a r hellere end den almægtige Gud. Naar Hyrderne

fare vild, hvad kan da ventes af Faarene? I Svaret paa dette Spørgsmaal kan man finde Aarsagerne til den hurtige sociale Fordærvelse, som bevirker saadanne oprørende Misgjerninger, som den her omtalte."

Notice til Bogagenterne.

Bogagenterne gjøres herved opmærksomme paa, at deres Reqvisitioner for Eftertiden maae være ledsagede af den contante Sum, som det reqvirerede Antal Bøger og Skrifter beløbe sig til, og hvad der ellers indsendes, afdrages paa den gamle Boggjeld, saa at samme efterhaanden kan blive dækket. Den 1ste i hver Maaned maa Beløbet for den foregaaende Maaneds „Stjerner" indsendes. Tillige paalægges det Agenterne at afbenytte de trykte Reqvisitioner, naar de ønske Skrifter.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	61	5	15
H. Jensen, Skive	7	3	"
P. Nielsen, Fredericia	17	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	40	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	"	"
G. Ohlson, Stockholm	7	"	14
N. Damm, Skaane	93	3	6
J. C. Klingbeck, Aalborg	45	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	22	3	"
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	25	"	"
	329	4	3

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoirct i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.